(hier schoot zij een veelzeggenden blik als een soort van moreel projectiel op den neef af), — ik, die, om kort te gaan, een en dertig jaar met uw oom heb op en neer gegaan, op en neer gegaan tot zijn volle tevredenheid, mijnheer, ik zeg u, dat wij hier een en dertig jaar lang gehakt, garnalen en kreeft hebben gegeten, om den ander, en dat dit den man zijn behoud geweest is. Hij is nu dood, zal u zeggen, en ik moet zeggen, dat u daar schoon gelijk in hebt, maar ik zeg maar, dat hij het er meer dan dertig jaar mee uitgesteld heeft. En hoè zag hij eruit. Hollands welvaren, mijnheer. Als ik u daarbij vergelijk, nou, dan behoef ik niks meer te zeggen, de nacht en de dag, mijnheer . . . Dan weet u wel wie de nacht en wie de dag is, zoek het zelf maar uit . . . . — En ik zeg, dat je bazelt, mensch, schreeuwde de neef, tot het uiterste getergd door haar fnuikende critiek op zijn voorkomen, waarvan hij zich nog heel wat inbeeldde, — een pasgeboren kind weet, dat garnalen, kreeft en gehakt voor een slechte maag niet te verteren zijn. Je denkt misschien, dat je mij wat kunt wijsmaken, maar daar pas ik voor. Dank je wel, juffrouw Eef.



Een fraaie sneeuwkiek, genomen in de omgeving van Leiden. Rechts het café-restaurant „Het Witte Huis". (*foto Jonker*).

— Ik zal het je bewijzen, man. Wacht maar even, deed de vrouw driftig, en ze woelde de kist papieren als een razende door. De tafel lag vol gekreukelde, gevouwen en gescheurde paperassen. Ineens hief ze een juichkreet aan, en zwierde, bloedrood van inspanning, met een klein, onooglijk stuk papier heen en weer. — „Alsjeblieft, lees," kreet zij, wanneer ze het, na het vluchtig te hebben ingezien, den neef toewierp.

Mijnheer Morrits, al evenzeer als juffrouw Eef, waarschijnlijk ten gevolge van de ongewone omstandigheden, door de zonderlinge conversatie in een neurasthenischen staat geraakt, ving het papier in de vaart op, en boog zich erover om te lezen. Zijn mede-erfgename had een mateloos trotsche, zegevierende houding aangenomen, doch legde die af, toen ze bemerkte, dat niemand er notitie van nam. Het was nu doodstil in het vertrek.

Plotseling wierp de lezende neef het bovenlijf naar achter, zoo roekeloos snel dat het, zeg maar, als door een wonder aan de rest van het lichaam verbonden bleef ; hij sloeg zich op de beenige dijen, en begon te schateren van het lachen.

— Wat zullen we nou weer beleven ? kreet radeloos de huishoudster, en liet zich verschrikt in haar stoel vallen. Strak hield ze den blik gevestigd op den heer Morrits, die nog verder las.

Ineens barstte hij weer in een lachbui uit, wat haar van schrik diep neer deed duiken, als verwachtte ze een bloedig handgemeen. Maar hij las al weer verder, waarbij hij voortdurend zacht lachen bleef. De arme vrouw had in dat oogenblik een percent van haar erfenis laten vallen om, ware het slechts één krankzinnigenverpleger met een dwangcamisool tot haar beschikking te hebben.

— Heeft hij het of krijgt hij het! hoonde zij nog onverstaanbaar van angst.

— Ik hèb het. Ik hèb het, riep hij bijna jubelend uit, en kwam naast haar staan om haar zijn vondst te toonen. — Jullie hebt het verkeerd gelezen. En het handschrift is dan ook bijna onleesbaar. Kijk, hier. De eenige leesbare woorden van dat mooie pootje zijn de drie, die jullie op je manier ontcijferd hebt, maar verkeerd. Er staat niet garnalen, kreeft en gehakt, maar gemalen, gezeefd, gehakt ; dat slaat op die andere onleesbare dingen daarnaast. Is-ie goed ? Is-ie goed ? De man moest alles gemalen, gehakt en gezeefd gebruiken, en jullie hebt . . . nee maar . . . nee maar . . .

Juffrouw Eef moest, nu zij 'n beetje van den schrik bekwam, er zelf om lachen. Meer dan dertig jaar lang vanwege het abuis allerlei verboden dingen in groote hoeveelheid georberd, en niet alleen niet gestorven, maar uitgedijd en al die jaren tot een vleezen monument van louter gezondheid. Het was wat, het was wat . . . .

Nog een heel poosje lachten zij erom ; dan, eindelijk hervatten zij met passenden ernst den plezierigen arbeid, die door het wonderlijk misverstand onderbroken was : het bedisselen van de aan hen beiden toegewezen nalatenschap van den overleden heer Bloem, die, door het voorgeschreven dieet niet te volgen, ruim dertig dierbare jaren van welvoldaanheid en goede gezondheid gekend had.

JOB STEYNEN



Nog een fraaie sneeuw-opname uit de omgeving van Leiden (Oegstgeest). (*foto Jonker*).

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.